

Дюймовочка

Ганс Андерсен

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Дюймовочка

У невеличкому затишному будиночку жила собі на світі одна жінка. Дітей у неї не було, але їй дуже хотілося мати маленьку дитинку. І от одного разу пішла вона до чаклунки й попросила:

— Допоможи мені, будь ласка. Я дуже хочу мати дитинку.

Чаклунка згідливо кивнула.

— Я рідко допомагаю людям, але тобі допоможу. Ось тобі ячмінне зернятко. Повертайся до себе додому, посади його у квітковий горщик і побачиш, що буде.

Жінка зробила так, як веліла чаклунка. Через кілька днів із зернятка виросла така чудова квітка, що їй захотілося поцілувати її ніжні пелюстки. І щойно вона доторкнулася до них губами, пелюстки розкрилися. У чашечці квітки сиділа миловидна дівчинка. Вона була зовсім крихітна — усього із дюйм зростом. Тому жінка й назвала її Дюймовочкою.

— Ти моя люба крихітка, — казала жінка, вкладаючи дівчинку спати.

За колисочку їй правила шкаралупа грецького горіха, за перинку — пір'їнки, а за ковдру — пелюстка лілії.

Удень Дюймовочка гралася на столі. Жінка ставила тарілку з водою і пускала по воді пелюстку тюльпана. Для Дюймовочки тарілка з водою була озером, а пелюстка — човном. Вона сідала в нього і плавала у цьому крихітному озерці. Промені сонця переливалися у прозорій воді, й Дюймовочка відчувала себе щасливою.

Якось уночі, коли дівчинка міцно спала у своїй шкаралупці, у відчинене вікно встрибнула велика потворна жаба.

— Ква-ква, яка гарнесенька дівчинка, — тихо сказала жаба, боячись розбудити Дюймовочку. — Жаль тільки, що не зелена і нема у неї бородавок, як у нас. Та все одно — славна наречена для мого синочка!

Жаба схопила горіхову шкаралупку з Дюймовочкою і вистрибнула через вікно у сад. Там, у зарослому болоті, вона жила укупі з сином.

— Кррекс-бррекс, — привітав жабу такий же зелений і огидний синок.

— Ось тобі й наречена, — мовила йому жаба.

— Квакс-квакс? — тільки й зміг промовити синочок, побачивши Дюймовочку, і зник у болотному баговинні.

— Ох уже ці діти, — пробурчала жаба, — ніякого тобі послуху. Добре, побалакаю з ним завтра, а крихітка тим часом залишиться тут.

Вона поклала шкаралупку на листок водяної лілеї і стрибнула за сином.

Ляп! Плескіт води розбудив Дюймовочку.

— Де я? Що трапилось?

Але ніхто їй не відповів. Тремтячи від страху й холоду, Дюймовочка просиділа на воді всеньку ніч. Уранці з'явилася стара жаба й заявила, що хоче познайомити її зі своїм синком.

А синочок знову нічого не зміг сказати, тільки:

— Квакс-бррекс-квакс!

Просто йому не хотілося говорити неправду. А правда була в тому, що він мріяв про наречену-жабу, котра житиме з ним у болоті.

Але матінка вирішила по-своєму. Взяла шкаралупку і вкупі з подругами попливла готуватися до весілля.

Дюймовочка залишилася сама. Їй стало так сумно, що вона розплакалася, сховавши обличчя в маленькі долоньки. Їй зовсім не хотілося жити у потворної жаби й тим паче виходити заміж за її такого ж потворного синочка!

Плач Дюймовочки почули рибки. Вони повисовували з води свої голови, щоб поглянути на жаб'ячу наречену. Як тільки побачили Дюймовочку, їм стало її дуже жаль — така мила дівчинка

не повинна жити з жабою! Треба її визволити!

Рибки підпливли до листка лілеї й перекусили стеблинку.

Дюймовочка попливла за течією. Вона була вільною, але не знала дороги додому.

Днина, одначе, випала чудова — тепла й сонячна. Течія була бистрою, і листок із дівчинкою відпливав далі й далі.

Аж ось на краєчок листка, що правив Дюймовочці за човна, сів метелик із кольоровими крильцями.

— Добридень, — сказав метелик. — Куди ти пливеш?

— Я хочу потрапити додому, але не знаю дороги. І листком я правити не вмію. Ти не допоможеш мені?

— Може, допоможу, а може, й не допоможу, — усміхнувся метелик. — Прив'яжи до мене човника своїм пояском і тоді ти попливеш, як під вітрилом.

Дюймовочка зробила так, як велів метелик: човник швидко поплинув за течією і невдовзі причалив до берега.

Тут до них підлетів великий джміль, схопив Дюймовочку і поніс високо на дерево.

— Дж-жж-дж-жж, — гудів джміль, — не скажу, що ти мені подобаєшся, але якщо ти вмієш готувати, я, напевно, залишу тебе тут.

— Відпусти мене! — закричала Дюймовочка. — Я зовсім не вмію готувати!

— Нічого, навчишся, дж-жж-дж, — рішуче мовив джміль.

Прилетіли інші джмелі, його друзі, і стали розглядати Дюймовочку.

— Яка худа й негарна!

— У неї лише дві ноги!

— Нема чого їй тут робити!

Тоді джміль підхопив Дюймовочку і злетів разом із нею з дерева. Він посадив її на ромашку й відразу ж полетів, залишивши

дівчинку саму.

Бідолашна крихітка! Вона почувала себе такою самотньою, такою нещасною, що знову розплакалась. Невже вона й справді така негарна? Потворний син жаби навіть говорити з нею не став, а джмелі й зовсім прогнали.

Проте треба було якось жити далі. Дюймовочка змайструвала із трави й моху собі ліжечко й підвісила його під великим листком лопуха. Вона їла квітковий мед і пила росу. Так прожила цілісіньке літо.

Та ось прийшла осінь, а за нею зима. Для Дюймовочки настали важкі часи. Дівчинка потерпала від голоду й холоду. Треба було йти з лісу і шукати собі притулку на зиму. Невдовзі Дюймовочка вийшла на велике поле і побачила нору полівки. Добра миша пожаліла дівчинку й пустила до себе в нірку.

— Можеш тут жити, тільки за це ти розказуватимеш мені казки. Я їх дуже люблю.

...

Далі — у повній книжці «Дюймовочка».
nashaknyga.com.ua